

Nr 57.

Av herr Larsson, Nils, m. fl., om tilläggs pension åt förra lärarinnan Hulda Elisabet Viklund.

Under åren 1919—1945 arbetade numera pensionerade lärarinnan Hulda Elisabet Viklund, Offerdal, vid en av henne upprättad och ledd skola i Mongoliet. Fröken Viklund hade ensam skapat skolan utan hjälp av någon missionsorganisation, och medel till dess drift skaffade hon huvudsakligen genom insamlingar i U. S. A. Våren 1945 blev hon, som då var enda svenska undersåten i Mongoliet, av japanerna anmodad att lämna landet.

Enligt samstämmiga omdömen av vederhäftiga, högt bildade och aktade män från både Sverige och utlandet har fröken Viklund utfört ett verkligt storstilat arbete bland de mongoliska barnen och ungdomen och med sin gärning hedrat det svenska namnet. I detta sammanhang torde det vara till fyllest att hänvisa till de skrivelser av dr Sven Hedén, F. A. Larsson (Hertig Larsson) m. fl., vilka skrivelser översänts till vederbörande utskott.

I sammanlagt 9 år och 142 dagar har fröken Viklund tjänstgjort som lärarinna i olika skoldistrikt inom Jämtlands län. För denna sin tjänstgöring uppbär fröken Viklund sedan den 1 juli 1949 pension från statens pensionsanstalt med 1 716 kronor till år 1955 och för tiden därefter 1 380 kronor jämte i förekommande fall rörligt tillägg. Av handlingarna synes framgå, att hon icke, vilket bl. a. Frostvikens skoldistrikt förordat, fått tillgodoräkna sig någon del av den tjänstetid, under vilken hon undervisat vid egen skola i Mongoliet.

Ehuru fröken Viklund givetvis icke har någon juridisk rätt att erhålla ytterligare pension för tid, som hon tjänstgjort i annat land än vårt, anse vi dock, att starka moraliska skäl kunna anföras för ett bifall till hennes av oss framförda vädjan om att bli tillerkänd viss tilläggs pension för de många år, som hon i främmande land utfört en högt uppskattad fostrar- och lärargärning bland barn och ungdom, som tyvärr i mycket stor utsträckning sakna utbildningsmöjligheter. Det torde icke heller kunna förnekas, att det måste kännas vemodigt och bittert för en förtjänt svensk medborgare, som av osjälviska och ideella motiv offrat många hårda år i kärlekens tjänst, att av yttre förhållanden bli återbördad till hemlandet och där finna sig ställd inför tvånget att, när ålderdomen nalkas, framleva sina återstående år under mycket torftiga ekonomiska villkor.

Vid åtskilliga tillfällen har riksdagen visat sig förstå och uppskatta förtjänstfulla gärningar av män och kvinnor, vilka visserligen icke formellt

men väl reellt varit värda att på ålderdomen belönas med statspension, och främst ur denna synpunkt våga vi härmed hemställa,

att riksdagen ville besluta att lärarinnan Hulda Elisabet Viklund, Offerdal, fr. o. m. den 1 juli 1950 måtte erhålla tilläggspension med skäligt belopp.

Stockholm den 12 januari 1950.

Nils A. Larsson.

Olof Pålsson.

Per Olofsson.

Bilagor.

1. Redogörelse för Viklunds verksamhet i Mongoliet.
2. Utdrag ur Frostvikens folkskolestyrelsens protokoll.
3. Intyg av dr Sven Hedin.
4. Intyg av hertig Larsson.
5. Intyg av missionär Joel Eriksson m. fl.
6. Avskrift av pensionsbrev.
7. Utdrag ur tjänstematrikel för Frostvikens skoldistrikt.

Bilagorna överlämnade till respektive utskott.